

ΒΙΚΤΩΡΙΑ ΠΡΟΒΙΔΑ

ΓΙΑ ΜΙΑ ΣΤΑΓΟΝΑ ΕΥΤΥΧΙΑΣ

«Η ευτυχία βρίσκεται στην
ελπίδα ότι αύριο θα ξημερώσει
μια καινούρια μέρα, καλύτερη,
που συνειδητοποιείς
ότι δεν άξιζαν τα τόσα δάκρυα»

ΤΙΤΛΟΣ: Για μια σταγόνα ευτυχίας
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Βικτωρία Προβίδα
ΣΕΙΡΑ: Ελληνική λογοτεχνία
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ - ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Μαριάννα Σωκράτους
ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Εκδόσεις Έξη
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Εκδόσεις Έξη

Copyright © Βικτωρία Προβίδα
Copyright © 2019 Εκδόσεις Έξη

ISBN: 978-618-5240-30-1

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν.2121/1993, όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται η κατ' οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και γενικώς αναπαραγωγή, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση σε οποιαδήποτε μορφή και εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου χωρίς τη γραπτή άδεια του εκδότη.

Εκδόσεις Έξη
Λουίζης Ριανκούρ 13
11523 Αθήνα
Τηλ.: 211 4111078
www.ekdoseiseksi.gr
email: info@ekdoseiseksi.gr
facebook: Εκδόσεις ΕΞΗ

Βικτωρία Προβίδα

ΓΙΑ ΜΙΑ ΣΤΑΓΟΝΑ ΕΥΤΥΧΙΑΣ

Εκδόσεις Έξη

Καρπενήσι, 9 Αυγούστου 1944. Απόκοσμη, θανατερή σιωπή απλωνόταν στο κατεστραμμένο χωριό. Οι Γερμανοί κατακτητές, έχοντας σαν ορμητήριό τους τη Λαμία, είχαν καταφτάσει στον πολύπαθο τόπο με τους ανυπότακτους κατοίκους, προπύργιο της αντίστασης, βάζοντας την άγρια και αιματηρή σφραγίδα τους παντού, κάνοντας την περιοχή να μοιάζει με κρανίου τόπος. Αφού έσπασαν τις γραμμές άμυνας του ΕΛΑΣ, εισέβαλαν στο κέντρο του χωριού και με περίσσιο μένος λεπλάτησαν περιουσίες, άρπαξαν τρόφιμα του Ερυθρού Σταυρού, ανατίναξαν κτήρια και τέλος, έβαλαν φωτιά για να κάψουν ό,τι είχε απομείνει όρθιο. Όταν σώπασε ο ήχος των όπλων, ό,τι ωραίο υπήρχε στον καταπράσινο τόπο είχε γίνει στάχτη και είχε εξαφανιστεί κάτω από τη βαριά μπότα των κατακτητών. Τα πετρόκτιστα, παραδοσιακά σπίτια, πάνω από χίλια

στον αριθμό, χτισμένα κυρίως από ξενιτεμένους Ευρυτάνες, είχαν σωριαστεί κατεστραμμένα στη γη, μαζί με τα όνειρα που είχαν κλείσει μέσα οι κάτοικοί τους. Ο αέρας, άλλοτε καθαρός και ζωογόνος, μετά από το λυσσασμένο πέρασμα των εχθρών μύριζε κάπνα και θάνατο.

Ευτυχώς, το μεγαλύτερο μέρος του πληθυσμού, μετά την Πανευρυτανική συνέλευση στο Γυμνάσιο του χωριού στις 6 Αυγούστου 1944, κατέφυγε στο εσωτερικό της ορεινής περιοχής για να σωθεί. Οι Καρπεννησιώτες γνώριζαν καλά ότι το μίσος των Γερμανών για τους Έλληνες αντάρτες που αντιστέκονταν σθεναρά στην κατακτητική τους μανία θα προκαλούσε αντίποινα. Άλλωστε, ήταν ήδη ανοιχτοί οι λογαριασμοί του εχθρού με τους Στερεοελλαδίτες, αφού είχε προηγηθεί το 1942 η επιχείρηση κατά της γέφυρας του Γοργοπόταμου, η οποία εμπόδιζε την πηγή ανεφοδιασμού των στρατιωτών του Ρόμελ προκαλώντας καίριο πλήγμα στα στρατεύματα κατοχής.

Μεταξύ αυτών που κατέφυγαν στο βουνό, ήταν και ο Κώστας Αργυρίου με την ετοιμόγεννη γυναίκα του Ευθυμία. Με την αγωνία να τους υποκινεί, έτρεξαν να σωθούν εγκαταλείποντας το μικρό τους σπίτι, χτισμένο με κόπο, αφήνοντας στο έλεος του εχθρού τα λιγοστά αποκτήματά τους. Το νεαρό ζευ-

γάρι, μέσα στη λαίλαπα του πολέμου και στη φρίκη της γερμανικής κατοχής, είχε ενώσει τις τύχες του ελπίζοντας σ' ένα καλύτερο αύριο. Απ' τον πρώτο καιρό της συμβίωσής τους σε αυτά τα πέτρινα χρόνια, είχαν να παλέψουν με τη φτώχεια, την πείνα και τις δυσκολίες που προκαλούσε ο άνεμος του πολέμου, που έπνεε δυνατά και σκόρπιζε μόνο δυστυχία. Παρά τις αντίξοες συνθήκες, όταν ήρθε το νέο του ερχομού μιας καινούργιας ζωής, χάρηκαν και το ερμήνευσαν ως μια ακτίδα ελπίδας μέσα στη σκοτεινιά των καιρών.

Στο καταφύγιό τους, το βουνό Βελούχι, πνιγμένο απ' την καταπράσινη ευλογία της φύσης, κάτω απ' τον ήλιο και το γαλάζιο του ουρανού, ήρθε η ώρα να γεννηθεί το παιδί τους. Η γυναίκα, γενναία όπως ταίριαζε στην ιστορία του τόπου της, αντιμετώπιζε τους πόνους του αιφνίδιου τοκετού με θάρρος και ψυχραιμία. Απ' το στόμα της δεν ξέφευγε λέξη, παρά το γεγονός ότι το κορμί σπαρταρούσε από ωδίνες και τα χείλη μάτωναν απ' την προσπάθεια συγκράτησής τους. Ο άντρας, δίχως γνώση γύρω απ' το θέμα, δεν είχε χάσει την ψυχραιμία του. Αφού το μωρό επέλεξε αυτή τη δύσκολη στιγμή για να αντικρίσει το φως της μέρας, θα γινόταν βράχος δύναμης για ν' ακουμπήσουν πάνω του μάνα και παιδί.

Μετά από λίγες ώρες γεννήθηκε το μικροσκο-

πικό αγοράκι, που θα βαπτίζόταν Γιάννης, όπως ο παππούς του. Οι πρώτες ανάσες του νεογέννητου πάρθηκαν στο άγριο περιβάλλον του βουνού, στον καθαρό αέρα, στα πανύψηλα δέντρα, ανάμεσα σε αγνά πλάσματα της φύσης. Κι έμοιαζε λες και η ομορφιά του τόπου να πότισε και να κυρίευσε το χαρακτήρα του, πλάθοντάς τον σωστό, δίκαιο, γεμάτο αγάπη. Χαρίσματα πολύτιμα, που φάνηκαν απ' τα πρώτα χρόνια του, διαμορφώνοντας μια προσωπικότητα ξεχωριστή.

Λίγο αργότερα οι Γερμανοί, αφού ολοκλήρωσαν το ολέθριο έργο τους, αποχώρησαν, αφήνοντας πίσω τους όρθια μόνο οχτώ σπίτια και άφθονα συντρίμια. Τότε οι κάτοικοι επέστρεψαν στο χωριό τους. Εκεί οι καρδιές λύγισαν απ' το θέαμα. Χτίσματα χρόνων, περιουσίες δημιουργημένες με κόπο δεν υπήρχαν πια. Τις πήρε ο άνεμος του πολέμου και η εκδικητική μανία των στρατιωτών, που έβλεπαν το τέλος της κυριαρχίας τους να πλησιάζει. Οι Καρπεννησιώτες έστεκαν βουβοί, με πρόσωπα σκοτεινιασμένα, δίχως δάκρυα, αφού κι αυτά είχαν στερέψει στα ερείπια του χωριού τους.

Προσπαθώντας να ξεπεράσουν την καταστροφή, άρχισαν να χτίζουν μια νέα ζωή πάνω στα χαλάσματα. Το ίδιο έκανε και ο Κώστας. Ευτυχώς, το σπίτι τους δεν είχε καταστραφεί ολοσχερώς. Έτσι,

με μεγάλη προσπάθεια, είχε ελπίδες να γίνει πάλι κατοικήσιμο. Η οργή των εχθρών είχε στραφεί σε μεγαλύτερα και ωραιότερα κτίσματα κι ενώ απ' το δικό τους έλειπαν πόρτες και παράθυρα και τα λιγοστά έπιπλά τους είχαν μετατραπεί σε έναν σωρό από σκορπισμένα, σπασμένα ξύλα, οι τοίχοι έστεκαν στη θέση τους.

Εκεί έβαλε τη λεχώνα με το μωρό και όλοι οι συγχωριανοί έσπευσαν να βοηθήσουν. Με ό,τι ελάχιστο είχε απομείνει στον καθένα, λίγο γάλα ή ένα αυγό, έδωσαν στη γυναίκα την τροφή που χρειαζόταν για να επιβιώσει και την ελπίδα για να πιστέψει σ' ένα καλύτερο αύριο. Στη συνέχεια, καταπιάστηκαν με το να ασβεστώσουν και το υπόλοιπο, ταλαιπωρημένο σπίτι. Τα ίχνη της φωτιάς, αποτυπωμένα σε τοίχους και ταβάνια, έπρεπε να εξαφανιστούν, μαζί με τα σημάδια του μίσους και της κακίας των κατακτητών.

Μόλις ολοκληρώθηκε η πρώτη κάμαρη, η Ευθυμία και ο άντρας της αισθάνθηκαν πάλι ασφαλείς και ήρεμοι. Το μεγάλο κακό είχε περάσει, η ζωή τους χαμογελούσε ξανά...

Τις ίδιες ώρες που γεννιόταν ο γιος της Ευθυμίας στο βουνό, ερχόταν στη ζωή κι ένα άλλο αγόρι, σ' ένα απ' τα μεγαλύτερα αρχοντικά του χωριού, αλλά

κι εκείνο είδε το φως τη ζωής κάτω από δύσκολες συνθήκες, αφού οι γονείς του δεν ήταν νόμιμο ζευγάρι και η γέννα έπρεπε να κρατηθεί μυστική. Το σπίτι ανήκε στον Μανώλη Σταύρου, ιδιοκτήτη μιας βιοτεχνίας ξυλειαίας που κατά τη διάρκεια της κατοχής, αντί να πληγεί, άνθισε. Αυτοί που γνώριζαν, έλεγαν ότι ο Σταύρου είχε κάνει ανίερες συμφωνίες με τους κατακτητές για να διασώσει το βιός του. Το οίκημα, αρχοντικό κι εντυπωσιακό, ήταν απ' τα λίγα που είχε γλιτώσει απ' την καταστροφική μανία των Γερμανών και η περιουσία του άντρα είχε μείνει απείραχτη.

Όποιες, όμως, και αν ήταν οι υποψίες των χωρικών, κανείς δεν είχε στοιχεία ώστε ν' αποδείξει κάτι σε βάρος του. Οι τρόποι που έσωσε τα κεκτημένα του παρέμεναν άγνωστοι. Οι φήμες έλεγαν ότι έκρυβε σε σημείο μυστικό πολλούς τενεκέδες με λίρες, τις οποίες παρέδωσε στον εχθρό κερδίζοντας έτσι την εύνοιά του.

Ολόκληρο το χωριό τον αντιπαθούσε και τον φοβόταν, θεωρώντας τον προδότη, αλλά ήταν και από τους ελάχιστους που προμήθευε τους συγχωριανούς με τρόφιμα, απολύτως αναγκαία αυτή τη σκληρή εποχή, για να μην πεθάνουν από πείνα.

Ο Σταύρου ήταν παντρεμένος εδώ και πέντε χρόνια, αλλά η γυναίκα του δεν είχε καταφέρει να

του χαρίσει τον πολυπόθητο διάδοχο. Στη διάρκεια του γάμου είχε πάρει σαν βοηθό για το νοικοκυριό ένα δεκαεξάχρονο κορίτσι, την Καλλιόπη, με καταγωγή από ένα χωριό που αγνάντευε τα Άγραφα, τη Φουρνά. Η δική της οικογένεια, πολυμελής και πάμφτωχη, δεν μπορούσε να θρέψει τα παιδιά της ούτε πριν τη γερμανική εισβολή. Όταν δε ήρθε η κατοχή, έχασαν και τα ελάχιστα που είχαν.

Η κοπέλα ήταν μια όμορφη καστανομάλλα με αθώα μάτια και λαμπερό χαμόγελο, παρά τις δυσκολίες της ζωής της. Όταν ο πατέρας της της ανακοίνωσε ότι θα την έστελνε στο Καρπενήσι για να δουλέψει, εκείνη αντέδρασε. Μπορεί να είχε συνηθίσει τη σκληρή δουλειά στον τόπο της, αλλά εκεί δεν ήταν υποχρεωμένη να υπακούει σ' εντολές, παρέμενε κυρία του εαυτού της. Σαν τελείωνε με τις υποχρεώσεις της, ήταν ελεύθερη να τριγουρίζει παρέα με τ' αδέρφια της, αναπνέοντας καθαρό αέρα και αγναντεύοντας τις ψηλές βουνοκορφές, αφού το χωριό της ήταν χτισμένο κάτω απ' το Βελούχι, κοντά στην κορυφή Καλιακούδα. Η ιδέα της εγκατάστασης στο σπίτι του Μανώλη Σταύρου, ξακουστού στην περιοχή για την περιουσία του, δεν της άρεσε καθόλου. Πώς να κλειστεί σε τέσσερις τοίχους, φροντίζοντας ένα αρχοντικό που δεν ήταν δικό της και μια οικογένεια που δεν γνώριζε;

«Εκεί θα έχεις ένα πιάτο φαγητό», τόνιζε η μάνα της, προσπαθώντας να την πείσει. «Έπειτα, το αφεντικό σου υποσχέθηκε να μας φροντίσει όλους, έχει τον τρόπο του».

Η κοπέλα έσκυψε το κεφάλι μπροστά στην παράκλησή της και ακολούθησε τον άγνωστο άντρα στο Καρπενήσι. Ο Μανώλης οδηγούσε αυτοκίνητο, πράγμα πρωτόγνωρο στη γύρω περιοχή. Μπήκε, κάθισε στο μπροστινό κάθισμα όπως της υπέδειξε ο οδηγός και κούνησε το χέρι στ' αδέρφια της που είχαν μαζευτεί στο δρόμο για να την ξεπροβοδίσουν. Έκλαιγαν εκείνα, έκλαιγε κι αυτή. Η ζωή της άλλαξε και ο φόβος για το άγνωστο την είχε κυριεύσει. Κρατούσε σφιχτά ανάμεσα στα πόδια της έναν μπόγο με τα λιγοστά της υπάρχοντα, έχοντας χαμηλωμένο το κεφάλι από ντροπή απέναντι στον ξένο που την έπαιρνε μακριά από κάθε τι γνώριμο.

Ξεκίνησαν ακολουθώντας έναν δρόμο χωμάτινο, γεμάτο στροφές, που της προκαλούσαν ζάλη. Πρώτη φορά απομακρυνόταν απ' το χωριό της. Τα μόνα που είχε ακούσει για το Καρπενήσι, ήταν τα λιγοστά λόγια του πατέρα της, όταν κατέβαινε στις ζωοπανηγύρεις καβάλα στο γαϊδουράκι τους για να πουλήσει αγαθά της γης τους.

«Μη φοβάσαι, μικρή μου», την ενθάρρυνε ο Μανώλης βλέποντάς την κουλουριασμένη στο κάθι-

σμα, να σφίγγει με όση δύναμη είχε τη χειρολαβή. «Θα σε πάω στο Καρπενήσι ασφαλή, δεν διατρέχει κανέναν κίνδυνο».

Κίνδυνο δεν διέτρεχε απ' το αμάξι, είχε δίκιο το αφεντικό της, κινδύνευε όμως απ' τη φωτιά των ματιών του, που απειλούσαν να κάψουν την ανοχύρωτη καρδιά της.

Ο Μανώλης είχε παντρευτεί πριν τρία χρόνια, αλλά ποτέ του, ούτε καν στην αρχή του γάμου του, δεν στάθηκε πιστός στη γυναίκα του, τη Μερόπη. Του άρεσαν τα θηλυκά, ήταν το χόμπι, το παιχνίδι, η διαφυγή του. Δεν είχε αισθανθεί ποτέ του έρωτα για τη σύζυγό του και το μόνο που τον ενδιέφερε από εκείνη ήταν η γενναιόδωρη προίκα της. Με αυτήν είχε στήσει τη βιοτεχνία του, ξεκινώντας από ένα μικρό ξυλουργείο μ' ένα μόνο άτομο για βοηθό.

Με τον καιρό, με την προσεγμένη δουλειά και την άφθονη ξυλεία πρώτης ποιότητας απ' το ευλογημένο Βελούχι, κατάφερε να προκόψει. Ταξίδεψε πολύ και έκανε γνωριμίες με ανθρώπους χρήσιμους για τα επιχειρηματικά του σχέδια, ωστόσο δεν έμεινε μόνο στις δουλειές. Στα μέρη που πήγαινε, πάντα έβρισκε κάποια γυναίκα πρόθυμη να μοιραστεί το κρεβάτι του, μιας και ο Μανώλης ήταν λεβέντης και ανοιχτοχέρης, αν και λίγο άξεστος στους τρόπους και μαθημένος μόνο να διατάζει.

ΓΙΑ ΜΙΑ ΣΤΑΓΟΝΑ ΕΥΤΥΧΙΑΣ

Για μια σταγόνα ευτυχίας...
κάποιοι υποφέρουν, υπομένουν, σιωπούν.

Καρπενήσι, 1944. Μόλις έχουν σωπάσει οι ήχοι των όπλων των Γερμανών κατακτητών. Εκείνον τον Αύγουστο γεννιούνται δυο αγόρια, ο Φωκάς και ο Γιάννης. Ο πρώτος, καρπός ενός απαγορευμένου έρωτα που έπρεπε πάση θυσία να παραμείνει κρυφός. Τα δυο παιδιά μεγαλώνουν μαζί, σαν αδέρφια. Οι δεσμοί που τους ενώνουν είναι πιο ισχυροί από τα μυστικά που τους χωρίζουν. Όσπου έρχεται η μοιραία στιγμή που ερωτεύονται την ίδια γυναίκα, κι εκείνη, παρά τις προσταγές της καρδιάς της, υποκύπτει στις πιέσεις των γονιών της, επιλέγοντας αυτόν που μπορεί να της εξασφαλίσει τα πιο πολλά υλικά αγαθά. Τη βραδιά του γάμου τους γεννιούνται δύο ορκισμένοι εχθροί. Από 'κεί και ύστερα ο λαβύρινθος που θα εγκλωβιστούν όλοι, αθώοι και ένοχοι, απλώνεται μπροστά τους σκοτεινός. Ψέματα ολέθρια θα θεμελιώσουν το μέλλον τους αλλά και το μέλλον των παιδιών τους.

Είκοσι χρόνια μετά η Αριάδνη, κόρη του Φωκά, θα ερωτευτεί τον λάθος άνθρωπο. Είναι η στιγμή που ο μίτος αρχίζει να ξετυλίγεται, απογυμνώνοντας τα κρυμμένα λάθη και πάθη της ψυχής τους, φέρνοντας τους πάντες αντιμέτωπους με την αλήθεια. Μέχρι το τέλος...

Για μία σταγόνα ευτυχίας... Μόνο τότε τα στόματα ανοίγουν, οι καρδιές ξεκλειδώνουν και τα μυστικά βγαίνουν στο φως, οδηγώντας τις ζωές τους εκεί που έπρεπε να είναι, από πάντα και για πάντα.

ΕΣΗ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΕΛ0044
ISBN 978-618-5240-30-1

9 786185 240301

